

IN MEMORIAM

МР АЛЕКСАНДРА РИСТАНОВИЋ (1972–2018)

У јулу месецу 2018. године, прерано нас је напустила драга колегиница Александра Ристановић, академски вајар, магистар, стручни сарадник Завода за заштиту споменика културе града Београда. Вест о њеној смрти дубоко нас је погодила. Сви смо се, баш као и она, надали да ће успети да се избори са тешком болешћу и да ће нам се вратити опорављена, ведра и спремна за нове послове. Александра је била професионалац у свом послу и добар пријатељ, колегиница која ће нам дуго недостајати у раду и личним контактима.

Рођена је 1972. године у Београду, где је завршила основну школу, Гимназију и факултет. Дипломирала је 1996. године на вајарском одсеку Факултета ликовних уметности у Београду, а магистрирала 2000. у класи професора Мрђана Бајића. У периоду 2006/2007. године била је на усавршавању на Кенсингтон и Челси колеџу у Великој Британији.

У Заводу за заштиту споменика града Београда је почела да ради 2009. године. Нежна, тиха и дискретна показала нам је да има неисцрпну знатижељу за истраживачки и конзерваторски посао. Одмах је разумела природу заштитарског посла и за кратко време дала је велики допринос раду Завода, а самим тим и очувању наслеђа Београда. Иницирала је неколико значајних пројеката попут формирања базе фотографског материјала за потребе делимичне или потпуне реконструкције оштећеног, уништеног или украденог културног добра или добра под претходном заштитом, са приоритетном обрадом добара под највећим ризиком: јавне скулптуре у бронзи и фасадне скулптуре, као и дигиталног документовања културног наслеђа

– три-де ласерског скенирања. Њен суптилни уметнички дух обогатио је многе публикације, изложбе, информативне табле, позивнице Завода... Сем несебичне дизајнерске подршке коју је пружала колегама, била је и коаутор изложбе „Споменици културе на простору Београдске тврђаве”, 2010. године. Остаће упамћена и као добар сарадник на многим значајним пројектима конзервације и рестаурације којима су обновљени јавни споменици и спомен обележја на територији града Београда. Резултате свог истраживачког и конзерваторског рада објавила је у неколико стручних радова у часопису „Наслеђе”.

Због њене скромности само су ретки у Заводу знали за сва њена постигнућа, поготово за она која су настала пре доласка у Завод. Рељефи за апоене од два динара на којима је представљена Грачаница и 50 пара на којима је персонификација Србије, Александрино су ауторско дело настало и периоду од 1997. до 2002. године када је као скулптор и дизајнер кованог новца радила у Заводу за израду новчаница. Имала је пет самосталних и неколико групних изложби у Београду, Лондону, Линцу, Бриселу... Учествовала је на Бијеналу младих у Вршцу, Октобарском салону и Меморијалу „Надежда Петровић” у Чачку. Добитник је награде 39. Октобарског салона за мултимедијално дело „Хетеротопија”. Изложба под насловом „Рефлексије музеја Орсеј”, којом се Александра представила публици у Београду и Скопљу, састојала се из серије фотографија и принтова великог формата, снимљених у простору Музеја у Паризу, и серије рељефа рађених по предлошку мотива са фотографија. Рељефи су реализовани у новом вајарском материјалу – полиуретанској маси што сведочи о још једном њеном таленту, као и о њеној отворености ка новинама и изазовима.

Колеге са којима је чешће сарађивала памтиће је и као духовиту и брижну особу која је умела да се радује, али и да разуме проблеме других. Својим радовима оставила је неизбрисив траг у нашој струци. Прерани одлазак ју је спречио да доврши започето, а на нама је да то завршимо. То дугујемо Александри, а и себи. Постхумно објављивање Александриног текста који је приредила за овај број „Наслеђа” и који ће бити објављен истовремено с тужном вешћу о њеном одласку, сведочи да ће Александрине мисли и дела остати заувек са нама.

Мр Светлана С. Димитријевић Марковић,

архитекта

Завод за заштиту споменика културе града Београда
svetlana.d.markovic@beogradskonasledje.rs

